

Det Anarkistiska Biblioteket

Anarki i Italien

Bianca Leidi

Bianca Leidi
Anarki i Italien
1991

Tidningen Brand #1 1991

www.anarkistiskabiblioteket.se

1991

Sedan slutet av 40-talet gick det anarkistiska arbetet trögt och kommunisterna var de starka. På fabriksgolven fanns anarkosyndikalister organiserade i syndikat (CUB), men i skolorna och på universiteten var det tomt. Detta dels på grund av synen på skolan som representant för den förtryckande staten, dels pga att universiteten inte var öppna för arbetarklassen. Anarkosyndikalisterna var själva autodidakta (sjävlärda) och de vägrade sätta sina egna barn i skolan.

1964 öppnades universiteten för alla, men det var först 1968 som de anarkistiska idéerna hittade dit i svallvågorna av studentrevolten i Paris. Det bildades anarkistiska kollektiv bland studenterna och 1969-70 möttes studentrörelsen och den traditionella klasskampsorienterade anarkismen på F.A.I.:s (italienska anarkistkonfederationen) kongress i Carrara. Man enades under parollen "Studenter och arbetare enade i klasskampen". Rörelsen växte till en massrörelse.

1972 hade de blivit såpass starka att staten beslöt sig för att försöka stoppa dem. Statens strategi var att placera ut bomber på allmänna platser (med massaker som följd), sedan lades skulden på den revolutionära rörelsen. 1969 detonerade den första bomben, och 1972 hade det gått så långt att allmänheten börjat kräva en starkare stat som skydd mot anarkisternas terror. Massor av anarkister fängslades utan bevis och många mördades. Ett exempel är **Giuseppe Pinelli** som arresterades i december 1969 efter ett bombattentat mot "Banca della Agricoltura" i Milano. Den 15:e samma månad mördades Pinelli (han blev nerslängd från en balkong under förhören) men polisen påstod att det var självmord. Slutligen fick en anarkist från Rom, Pietro Valpreda, skulden och kastades oskyldig i fängelse.

Mordet på Pinelli satte igång en våldsam kampanj med enorma demonstrationer och regelrätta slag med polisen. Rörelsen blev starkare och staten kunde bara konstatera att den begått ett felsteg. Giuseppe Pinelli blev snart en symbol för anarkisterna, i stil med Gaetano Bresci som år 1900 mördade Italiens kung Umberto I, eftersom denne beordrat militär att skjuta på folk när de demonstrerade för bröd.

Idag är mordet på Pinelli lika aktuellt.

T.ex. greps nyligen två anarkister för att ha delat ut flygblad om fallet Pinelli. De väntar nu på rättegång. Och den 15 december 1990 annordnade Centro Anarchico Torricelli, Circolo Ponte della Ghisolfa, Collectivo Libertario Novatese och F.A.I. Milano en demonstration i Milano. Manifestationen var väl förberedd med flygbladsutdelningar veckorna innan, bl.a under en studentstrejk. Demonstrationens syfte var dels att påminna staten om mordet på Pinelli, dels att visa sin solidaritet med de två grip-

na anarkisterna. 2000 personer slöt upp på Piazza Fontana där eldslukare, teatergrupper och gycklare underhöll. De avgick sedan mot polishögkvarteret skanderandes slagord som ”Vi har inte glömt den 15 december, Giuseppe Pinelli blev mördad”. (Detta rimmar alltså på italienska). Väl framme möttes de av en mur med pansarvagnar omringades av beväpnade poliser som försökte få en konfrontation. Demonstranterna tog dock lugnt och avtågade en timme senare efter att ha kastat blommor över pansarvagnarna.

Ursäkta det stora hoppet i tiden, nu återgår vi till historiken. 1975-76 började A-rörelsen tappa styrka. Istället blev Marxist-Leninsterna starka. Röda Brigaderna hade tagit till väpnad kamp vilket ledde till att folk av rädsla sökte sig till kommunistpartiet. Under hela 70-talet hade A-rörelsen varit djupt förankrad i arbetarklassen. Kampen fördes t.ex i bostadsfrågan med kvarterskommittéer överallt. Folk saboterade sina elmätare så de fick fri el, man tog över samlingslokalerna i kvarteren, det ockuperades massor av hus osv. Nu blev rörelsen distanserad från den sociala verkligheten.

1977 blev det Kommunistiska partiet allt starkare, till stor del genom olika former av korruption. Eftersom arbetslösheten var hög började de värva medlemmar med löfte om jobb och bostad (ett effektivt sätt att få slut på spontana ockupationer). Genom demonstrationer och en massiv kampanj fick de folk att ange sina grannar om de förde revolutionär verksamhet. De aktiva anarkosyndikalister som var organiserade i CUB blev angivna och avskedade, de resterande blev uppsugna i partiet.

A-rörelsen fann sig klämd mellan å ena sidan statens repression och kommunistpartiet, å andra sidan den väpnade kampen. Rörelsen blev sluten och började tappa fotfästet. Trots allt fortsatte kampen men nu i tre grupperingar:

1. En frihetlig grupp som ger ut tidningen ”Rivista Anarchica” (typ Brand) och ”Volonta” (en teoretisk/filosofisk tidskrift)
2. Italienska anarkistfederationen - F.A.I. De ger ut den enda anarkistiska veckotidningen ”umanità Nova” (grundad 1920)
3. Aria Insurrezionalista. En grupp inriktad på direkt konfrontation utan för- eller efterarbete. De arbetar framförallt med sabotage och i viss mån med väpnad kamp.

Under 1980-talet har dessa grupper haft problem med samarbetet, men de senaste åren har det gått bättre. Den allra senaste tiden har A-rörelsen fått fart i och med kampen mot kriget i Mellanöstern.

A-rörelsens arbete har parallellt följts av feministernas, som också blivit en massrörelse.

Först 1945 fick italienska kvinnor rösträtt. I övrigt hade de i stort sätt inga rättigheter alls. Anarkafeministernas arbete har varit av oerhörd vikt i förbättrandet av kvinnans situation. 1972 lyckades de driva igenom en lag om rätten till skilsmässa och 1976-77 lagen om rätten till abort. Vatikanen har ett otroligt starkt inflytande i Italien, alltså finns det ingen sexualundervisning i skolan och katoliker får inte använda preventivmedel. Den katolska kyrkan har alltid varit den starkaste motståndaren till abort. Att kvinnorörelsen lyckades genomdriva rätten till abort var alltså en stor seger, men det stod snart klart att det var ett drag från statens sida för att lugna ner de upproriska kvinnorna. Den nuvarande lagen gäller kvinnor som har sociala skäl t.ex minderåriga eller arbetslösa, och de kvinnor som graviditeten är direkt farlig för. Kvinnan bestämmer alltså inte själv om hon ska/vill göra abort.

I samband om lagen med abort drev feministerna igenom att det skulle finnas familjerådgivningar i varje kvarter. Där skulle det finnas socialassistenter, gynekologer, läkare osv som skulle göra aborter gratis. Antalet familjerådgivningar reducerades snabbt till ett fåtal eftersom staten bidrar med för lite pengar. Dessutom har läkarna rätt att vägra utföra abort om de har samvetsskäl t.ex som katoliker. Idag vägrar 89% av läkarna i Italien att utföra abort på familjerådgivningarna, men på sin privata mottagning tjänar samma läkare 20.000 kronor på varje abort. Och då det inte finns några gratis eller rimligt billiga dagis, blir ett önskat barn en otrolig börda. Feministerna kämpar även för dagis, men har ännu inte nått något resultat. Ända sedan lagen om familjerådgivning kom, har anarkafeministerna kämpat för att förbättra den. De har också bedrivit en formlig klappjakt på läkarna som samvetssvägrar och samtidigt utför privata aborter genom att offentligt uppmärksamma dem, bränna upp deras bilar, spöa upp dem osv. Vid en familjerådgivning i Ostia (ett kvarter i Rom) lät en läkare kvinnorna göra abort på BB bland kvinnor som valt att föda barn, en otroligt grym psykisk påfrestning. Kvinnorna behandlades mycket illa och dessutom försökte man genomdriva en regional lag om att kvinnan skulle vara tvungen att köpa en biljett för att få abort. Feministerna lyckades nyligen stoppa lagen och bli av med läkaren. Detta framsteg stärkte rörelsen och kampen för kvinnans rättigheter fortsätter med förnyad kraft.

Den 27 januari 1991 hölls en stor anarkafeminist-träff i Bologna. Vi hoppas kunna rapportera från den i nästa nummer av Brand.

Det var allt för den här gången.

Bianca Leidi och KAMELERN/cellula dell' O.AC.N./F.A.I.